Stea cazatoare

Melodia de la radio îi placea la nebunie. O fredona oprindu-se din când în când ca sa mai traga un fum din tigarea fara filtru. Calca puternic pe pedala de acceleratie si masina prinse rapid viteza.
Soarele îsi trimetea ultimele raze rosiatice care abia strabateau conturul muntilor. Pamântul, cerul si chiar soseaua pareau patrunse adânc de acest rosu tomnatec ce îi aducea aminte de alte si alte drumuri catre Greenland.
Soseaua era parasita iar noaptea se apropia cu pasi repezi, asternându-se peste arsita zilei apuse. Melodia se sfârsi iar radioul începu sa împrastie un ritm lent însotit de o voce feminina : " Aici Radio Pro-Fun pe 93.55 FM. Va prezentam buletinul de stiri de la ora 21. Guvernul federal a emis astazi...". Inchise radioul stiind ca urmau aceleasi stiri plictisitoare si încerca sa se aseze mai comod. Trecu pe lânga o borna care-l anunta ca mai avea 18 km pâna la primul orasel unde urma sa-si faca plinul. Nu înainte de a poposi undeva pâna dimineata - poate la un motel. Aprinse farurile care luminara strada pustie. Ochii i se închideau de somn si facea eforturi sustinute sa se mentina treaz. Se simtea din ce în ce mai relaxat.
Simti un fior rece care-l inviora pe neasteptate. Soseaua îsi urma acelasi curs monoton, pierzându-se în orizontul purpuriu. Privi indicatoarele de bord însa in loc sa afle viteza cu care circula observa ca geamul indicatorului se transformase într-un fel de ecran. Pe el se proiectau imagini continând fel de fel de personaje si locuri pe care le vazuse în ziua ce tocmai se sfârsea. Un sentiment de frica se instala pe neasteptate în subconstientul sau.
Ridicându-si ochii, privirea îi fu atrasa de un obiect stralucitor ce se înalta din pamântul rosiatic disparând catre cer, în negura asfintitului. Frâna brusc si masina se opri tremurând din toate încheieturile si imprastiind un scârtâit asurzitor. Coborâ din camion si privi înaltul turn, ca un bloc compact, scânteietor, cu vârful împungând cerul, asemeni unui urias pumnal.
Ciudat...Acum o saptamâna, acum o luna, dintotdeauna acolo nu fusese nimic altceva decât pustiul acela monoton strabatut de sosea, singura care facea legatura cu lumea plina de viata de dincolo de munti.
Isi ridica privirea însa nu putu sa gaseasca un sfârsit acelei imense cladiri aflate doar la câtiva pasi de el.
Vântul adia usor. Rotile camionului degajau o caldura si un miros care-i sporeau nelinistea. Soarele apusese. O stea cazatoare parcurse încet zarea disparând undeva dupa orizont.
- Ce naiba..., îngâna cu voce stinsa apropiindu-se. O caldura placuta îi infiora pielea. Atinse peretele si mâna patrunse prin el în interior. Se sperie si facu un pas înapoi. Gândi ca ceva ciudat se întâmpla dar un sentiment neînteles îl îndemna sa se apropie si hotarât sa-si asume toate riscurile, aproape instantaneu patrunse înauntru.
Se trezi într-un modul ce parea facut dintr-o sticla albastra prin care putea vedea

camionul, stelele stralucind în întunericul tacut al noptii. Modulul porni fulgerator în jos. Totul se întuneca.
Inima i se odihni pentru o clipa. Se simtea din ce în ce mai usor caci gonea prin cotlonul acela întunecat dorind parca sa ajunga în centrul pamântului.
Modulul se opri si el se trezi aruncat afara, pe podea. Statea în genunchi si încerca sa-si revina dupa ciudata coborâre. Se afla într-un întuneric absolut care risca sa-i cuprinda si constiinta.
Incepu sa tremure din cauza podelei care parea de gheata poate din cauza fricii. Pasi încet, precaut cu fiecare pas, încercând sa gaseasca o iesire sau ceva care sa-i dea o idee asupra locului în care se afla. Nu întelegea nimic si cu siguranta nu stia ce se întâmpla cu el.
Instantaneu se aprinsera câteva reflectoare care, stralucind puternic, formara un disc de lumina în jurul lui. O uimire profunda se confunda cu o teama neînteleasa. Se afla în centrul unei imense sali cu pereti înalti, colorati în albastru de o luminozitate halucinanta. Reflectoarele erau postate în cele sase colturi ale tavanului asigurând o lumina suficienta, ba chiar suparatoare dupa bezna aceea la fel de suparatoare. Pe suprafata întregii sali hexagonale se aflau mii si mii de vitrine cu rafturi luminate la rândul lor de niste mici surse colorate.
Se apropie de un raft si observa ca acolo se aflau o serie de mici suporturi transparente, in interiorul carora stralucea câte un graunte sferic, de un alb imaculat, ca un cristal de gheata. Fiecare avea anexata o brosura scrisa de mâna. Dezlipi una si începu sa o rasfoiasca. Putu citi :

Prototip F-2256
Subiecti: 1665 Giacomo DiBetto
1801 Karina Linovoia
1842 Stacy Klement
1906 Dan Zaharescu
1972 Diana Ferry

Nu întelegea despre ce era vorba. Incepu sa cotrobaie si prin celelalte rafturi. Era clar ca se afla în mijlocul unei imense arhive dar nu stia înca ce reprezentau toate acele nume. Vazuse ca uneori grauntele lipsea din suporturile transparente.
- Extraordinar!, îsi zise când îsi gasi numele scris pe o brosura. Si numarul acela era anul sau de nastere. Schita un zâmbet trist privind la numarul de ordine al tipului. De ce era scris aici la G-213? Era o specie, un tip? Ce legatura avea el cu Gore, Klimovicz si ceilalti scrisi pe aceeasi lista? Mii de intrebari i se spargeau în minte însa niciuna nu primea raspuns.
Aerul pe care-l tragea în piept mirosea înca a cauciuc încins.
Realiza ca trebuie sa se bazeze pe asezarea cronologica a anilor de pe fiecare brosura. Si diferenta dintre ei era... pupilele i se dilatara si respiratia-i deveni cadentata precum murmurul unei ploi, diferenta - cam de-o viata de om. Probabil micul obiect sferoid era transmis de la o persoana la alta prin moartea unei si nasterea celeilalte. Era oare sufletul despre care se spunea ca într-adevar cântarea câteva grame? Se afla într-o arhiva de spirite care dupa ce apartinusera altor si altor

persoane asteptau sa fie daruite noilor organisme care poate erau acum sub forma de embrion?
Fara sa vrea îsi admira intuitia sclipitoare ca si micile sfere din cutiile transparente. Lipseau tocmai acelea care aveau ultimul an înscris pe brosura mai aproape de prezent. Asta însemna ca aceia erau în viata, ca sufletul lor concentrat în micul graunte înca le apartinea, înca era legat de corpul lor? Dar sfera lui de ce era acolo? Murise?
Grauntele începu sa creasca in dimensiuni si deveni din ce în ce mai luminos. Proiectoarele din sala se stinsera violent, producând scântei galbene ca niste mici diamante rupte din soare. Sfera avea o stralucire de metal incandescent când exploda si o lumina puternica izbucni drept spre ochii sai negri.
- Atentie ! se auzi o voce. Se pare ca-si revine.
Deschise ochii. Stralucirea aceea puternica îi lumina înca fata. Simti o durere crescânda în zona pieptului. Un firicel de sânge i se prelingea pe mâna, pe sub camasa acum sfâsiata. Lumina provonea de la tipul în alb din fata sa care tinea îndreptata spre el o lanterna.
- Ce s-a întâmplat? întreba uimit.
- Ati suferit un accident. Ati intrat într-un copac si se pare ca aveati o viteza considerabila în momentul impactului pentru ca masina e puternic avariata.
- O, Dumnezeule ! rosti el vlaguit în timp ce era ridicat pe targa si purtat catre ambulanta care, parcata pe marginea soselei, împrastia în jur o lumina rosie, intermitenta.
Privi cerul senin care acum parea mai aproape. Vântul începu sa bata si un fior rece îi urca pe spate cuprinzându-i tot corpul. O stea cazatoare strabatu cerul pierzându-se catre orizont. Aerul era înca dominat de mirosul puternic al cauciucului.
Deschise palma si privi grauntele minuscul, provenit din parbrizul spart, stralucind în lumina slaba a noptii. Inchise ochii si stranse bucata de sticla, zâmbind trist si asteptându-si sfârsitul.

© Marian Taralunga
9 noiembrie 1996

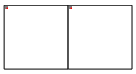

Acordati o nota povestirii:
4 = slaba; 10 = excelenta

Adresa e-mail (necesara)	**Nota:**
	45678910

doriti sa fiti notificat cand apar noi povestiri?

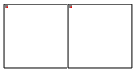

Copyright-ul © acestor povestiri apartine autorilor.
Website design si continut © Ivy&Co.
(online)